

Sveti Miklavž

pod Gorjanci

Aleksander Simončič
Ilustracije: Sara Koncilja

Pod gorjanskim hribovjem se je vila tanka meglica in prekrivala šentjernejsko polje z belo puhasto odejo. V vasi se je prebujalo življenje in otroci so komaj čakali, da se odpravijo na potep po bližnjih travnikih in gozdu.

V majhni hiši je živela družina Jarnik s tremi otroki: najstarejšim Tinetom, Laro ter malim Tadejem, ki je bosopet tekal naokoli in pogosto veselo nagajal očetu Andreju. Oče je imel nekoč dobro službo v bližini doma, vendar je podjetje propadlo. Novo je našel šele čez pol leta, malo pred Tadejevim rojstvom, vendar se je moral voziti vse do Brežic. Vstajal je ob petih zjutraj in se domov vračal pozno popoldan.

Neke zimske noči je nekaj tednov prezgodaj privekal na svet Tadej. Ker je bil še čisto majhen in nebogljen, je morala mamica Zala z njim ostati v porodnišnici še en teden. Tinetu in posebno Lari se je to zdelo neskončno dolgo. Ko je mami z dojenčkom le prišla domov, se je Lara ves čas vrtela okrog malega bratca kakor čebela. Zdaj je prinesla mamici stekleničko, zdaj pleničko in ves čas obsipavala Tadejčka s poljubčki. Tine se je smejal njeni vnemi in jo hecal, naj prinese še slinček, ko pa je vendar mali ves moker – od njenih cmokastih poljubčkov. A v resnici je bil ponosen, da ima odslej fantovsko družbo.

Veselje je bilo veliko, le oče Andrej je tu in tam nagubal čelo in zavzdihnil, ko je videl, da je žena vse bolj slabotna. Začele so se preiskave, Zala je morala v bolnišnico. Mladi družini je na pomoč priskočila stara teta Magdalena. Iz bolnišnice se je Andrej domov vračal vsak dan bolj zaskrbljen. Nekega večera se je ves objokan sesedel v naslonjač; izgubil je ženo, otroci mamo. Teta Magdalena jih je tolažila in jim pomagala, kolikor je mogla. Vendar kdo bi mogel nadomestiti mamo. Kolikokrat so se v mislih znašli v njenem naročju in se zasanjali v njen nasmejani obraz. Vsaj za hip, da so pregnali praznino doma.

Nedaleč od Jarnikovih je stala velika kmetija družine Bregar. Sin Peter in hči Marjetka sta bila dvojčka, Tinetovih let. Peter ni maral Tineta, saj se ni želel družiti z revnimi sosedi. Marjetka pa je bila dobrega srca, kakor njena mamica, vsem je želela le dobro. Oče Lojze je bil visok in plečat možakar ostrega pogleda, vendar poštenega srca.

Andrej je moral po ženini smrti še več delati, da je lahko preživel družino. Tine mu je bil že v veliko pomoč pri delu na vrtu in v delavnici, ki si jo je za silo uredil v kleti. Bil je marljiv fant in v šoli odličen učenec. Prav tako tudi Lara, ki je ob teti Magdaleni in babici Darinki počasi prevzemala gospodinjska opravila in skrb za malega Tadeja.

Nekega jutra je Tine vstal navsezgodaj, da bi nahranil kokoši. Njegov oče je moral namreč ta dan prej v službo. Lara je medtem pripravila zajtrk in oblekla malega Tadeja. Malo se ji je upiral, a ni imel izbire. Lara je bila zelo dosledna pri jutranjem umivanju, bolj kot očka, zato je vedel, da danes umivanju zob ne ubeži.

Kakor vsako jutro pred šolo sta Tine in Lara pospremila bratca do tete Magdalene. Bila je že v letih, vendar je med tednom še vedno z veseljem pomagala svojim edinim sorodnikom. Konec tedna pa so prihajali Zalini starši. Jarnikove otroke je imela teta Magdalena zelo rada, posebej je bila navezana na najmlajšega, saj je zanj skrbela že od rojstva. Od tetinega doma je bilo do šole še četrtr ure hoda. Ker sta imela doma zjutraj toliko opravkov, sta Tine in Lara skoraj zamudila v šolo. Pred velikimi šolskimi vrati sta srečala sosedovega Petra in Marjetko.

»Spet zamujaš! Ni čudno, ko pa imaš luknjo v supergah!« je Peter nesramno zbodel Tineta.

»Nehaj, veš, da starši ne dovolijo takega govorjenja. Raje pohitimo, da ne bomo vsi zamudili pouka,« je poskušala njegove zlobne besede ublažiti Marjetka. Vendar Peter ni utihnil, vse dokler ni zazvonil šolski zvonec.

Tisti dan se je po šoli večji del šolske družine odpravil k verouku. Na poti je Peter spet začel izzivati Tineta:

»Moje superge so najdražje med vsemi, tvoje pa so za na odpad. Ni čudno, da sem te pri telovadbi prehitel za pet sekund,« se je zarežal.

»Vtakni si jih, kamor hočeš. Mene ne boš žalil,« je zavrelo v Tinetu. Začel je loviti Petra in če iz župnišča ne bi ravno takrat stopil župnik, bi se prepir končal s pretepom.

»Tako j nehajta! Takšno napihovanje samo zaradi novih superg?!« je resno pogledal razgreta fanta. Povlekel ju je na stran in z njima

spregovoril na samem. Župnik je bil prileten gospod, siv in sključen, vendar še vedno bistrega razuma, predvsem pa poln modrosti, ki jo lahko rodi samo čas. Sklenil je, da bo danes v razredu povedal zgodbo, ki bo otrokom omehčala srca za dobra dela, prijaznost in sočutje.

